

причина се налага създаването на единна унифицирана азбука, която служи на двата ромски диалекта в страната. В сравнителен план (между калдерашкия и ловарския диалект) авторите представят гласните и съгласните звукове от двата диалекта (които по същество не се различават много един от друг) и предлагат начини за изписването им. Например в ловарския диалект гласните звукове са удължени и за да се отличават от калдерашкия, авторите предлагат да се означават с черта над съответната буква например: *ā*, *ī*, *ū* и т.н. При съгласните звукове по същия начин различията в двата диалекта са показани с диакритики, например *š*, *č*, *ž* в калдерашкия и *ś*, *ź*, *ć* в ловарския (с много малки произносителни различия).

По-късно Е. Люнбберг (1984), след дълги обсъждания на тази ортография, я доусъвършенства и през 80-те години в Швеция се публикуват детски книжки на ромски език, предимно преводи на книги на Астрид Линдгрен.

В средата на 70-те години се въвежда обучение по ромски език и в Англия. Според Т. Актон и Н. Лий (1989) в училище се изучават два диалекта на английските роми. По тази причина те се записват така, както се чуват, използвайки английската азбука.

В началото на 80-те години на XX в. в международната лингвистична среда се появява френският лингвист Марсел Кортиаде. За периода 1980-2000г. той се превръща в най-големия радетел на стандартизирането на ромския език в Европа. Първоначалните му усилия са насочени към стандартизиране на ромската азбука. Тя претърпява няколко корекции, като за първи път Кортиаде въвежда буква *J*. Впоследствие тя преминава в буква *8*, и накрая я модифицира в буква *Ө*. В определени моменти тази буква се чете като *т*, а в други – като *д*. Друга особеност, и в същото време недостатък на